

[Thorvil Kristensen.]

partifælle, den højtærede finansminister, idet han igen kørte op med sine argumenter imod den forhøjelse eller ajourføring af renten af de gamle boligstøttelån, som den højtærede finansminister og jeg så længe har været enige om, men som det ærede medlem og formentlig flere i hans parti indtil nu har haft magt til at forhindre. Sådan er jo tilværelsen, det må vi alle sammen indrette os på, og jeg skal naturligvis ikke diskutere længere med det ærede medlem om dette punkt.

Må jeg i øvrigt sige, at ved første behandling af disse to lovforslag i torsdags udtalte den højtærede finansminister sin glæde over den forhandlingsvilje, der var vist, men da vi så kom op i udvalget om eftermiddagen, viste det sig, at denne forhandlingsvilje praktisk talt kun var til stede på den ene side af bordet. På den anden side stod man fast på, at der ikke kunne ændres noget væsentligt i de af regeringen fremsatte lovforslag. Vi havde allerede forud for udvalgsforhandlingen accepteret — skønt nogle af os ser på det med megen betænkelighed, det gør jeg f. eks. — at man fikserer bygningsskylden til staten og til bykommunerne på nuværende tidspunkt.

Der var så kun to spørgsmål tilbage, nemlig hvorvidt grundskyldpromillen til staten skulle nedsættes, som venstre og de konservative havde udtrykt ønske om i vort forslag til folketingsbeslutning, og hvorvidt de store fradrag pr. ejendom og pr. lejlighed, som var sat ind i lovforslaget om de kommunale ejendomsskatter, skulle nedsættes. Men da vi kom i udvalget, erklærede regeringspartiet og det radikale venstre, at der overhovedet ikke kunne forhandles om grundskyldpromillen til staten, og vedrørende det andet punkt kunne der ikke ændres væsentligt i det, der var foreslået. Det var, hvad vi fik at vide. Vi bad så om at få udvalgsrådet afbrudt, for at vi kunne tale sammen om, hvilken stilling vi skulle tage til denne nye situation. Da mødet blev genoptaget, erklærede vi, at hvis man ville imødekomme os ved en nedsættelse af fradragbeløbene på ejendom og på lejlighed, som vi kunne finde rimelig, ville vi for statsgrundskyldens vedkommende nøjes med at stille ændringsforslag om, at den blev nedsat til ca. 4,8 promille,

der ville give et uforandret provenu, vel vidende, at dette ændringsforslag ikke kunne ventes at blive vedtaget. Deroverfor erklærede de to andre partiers repræsentanter straks, at på det grundlag ville de overhovedet ikke forhandle. Man var altså ikke tilfreds med, at vi stillede et ændringsforslag på dette punkt, som man så selv kunne stemme ned, og jeg kan ikke lade være med at få den tanke, at man øjensynlig har været bange for at komme i den situation at skulle stemme imod et af andre stillede ændringsforslag på det punkt. Skulle min fortolkning være rigtig, venter jeg, at det bliver forklaret, hvorfor man var så bange. Skulle den være urigtig, venter jeg at høre en bedre forklaring.

Dette var altså situationen, og nu vidste vi, at regeringspartiet og det radikale venstre agtede at gennemføre det her foreslåede, det, de, som Politiken skrev i lørdags, havde besluttet at skære igennem med. I denne situation genoptog vi tanken, som vi har rejst under udvalgets forhandlinger, om, at man bliver stående endnu et år ved beskatningen på grundlag af vurderingen af 1950.

Igen i torsdags bekræftede det sig i udvalget, hvor megen usikkerhed der eksisterer omkring de skattemæssige virkninger af den nye vurdering. Jeg forstår godt, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen nu igen kredser om forstadskommunerne, ikke mindst omegnskommunerne ved København, for det er jo dér, den store usikkerhed især findes. Det har vi fået bekræftet ved et par henvendelser til udvalget, og det kan det ærede medlem læse om i dag i Berlingske Tidende, hvor det radikale amtsrådsmedlem Poul Callisen har fremsat en meget stærk udtalelse, der viser hans store bekymring for konsekvenserne af det, der nu bliver gennemført, og hvori han udtrykker det håb, at folketinget i sidste øjeblik vil besinde sig. Jeg går ud fra, at hr. Callisens partifæller vil besvare hans forespørgsel her i dag. Der er i de sidste år på grund af den store udflytning netop til disse omegnskommuner opstået meget store forskydninger både i bygningsværdierne og ikke mindst i grundværdierne, forskydninger, over hvilke vi endnu ikke har noget som helst overblik. Derfor er det ikke rigtigt, når det ærede medlem hr. Holger Eriksen